

Arrest

nr. 89 615 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Kachara in het district Kuz Kunar (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U verliet uw land van herkomst in september 2011 en vroeg op 11 april 2012 in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u sinds de val van de Taliban, in 2002, in uw geboortedorp Kachara, samen met uw familie (uw ouders, twee zussen en vier jongere broers). Eén zus is ondertussen getrouwd en woont momenteel in de districtshoofdplaats Khewa met haar man [Q.]. Met de opkomst van het talibanregime in de jaren 1990 was uw familie uitgeweken naar Pakistan gedurende

een zevental jaren. In Kachara ging u verder naar school tot en met de 9de graad, waarna u besloot zich verder te specialiseren in de studie van de Engelse taal. U volgde in eerste instantie lessen Engels in uw dorp, maar besloot vervolgens uw niveau op te krikken en startte een intensieve opleiding aan het Zia Institute of Computer Science (ZICS) in Jalalabad. Na deze opleiding van ruim een jaar, slaagde u erin zich te laten selecteren als leraar Engels in datzelfde instituut, en ging u aan de slag in mei 2011.

Dit was echter niet naar de zin van uw oom [R.], een jongere broer van uw vader, voor wie uw activiteiten als leraar Engels een doorn in het oog waren. [R.] was immers talibangezind en liet dan ook niet na u, tot tweemaal toe, te proberen overhalen te stoppen. Toen hij u een derde keer kwam opzoeken in jullie huis en u niet thuis bleek te zijn (daar u uitzonderlijk in Jalalabad was gebleven, u verbleef van zaterdag tot woensdag immers in het ZICS) keerde hij zich echter tegen uw vader. Een discussie over de jihad en uw activiteiten escaleerde, en uw vader kreeg van [R.] een fatale klap op zijn hoofd met een geweerkolf. U werd op de hoogte gebracht van uw vaders dood, en kreeg de raad, van uw schoonbroer [Q.], niet meer naar huis terug te keren. De dag na het incident keerde u terug naar uw district en verbleef u een dag bij [Q.] terwijl deze uw vlucht organiseerde met een smokkelaar. Via Kabul, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u uw oom en de Taliban vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara afgeleverd op 21 hoet 1389 (12 maart 2011) en een aanbevelingsbrief van het "Zia Institute of Management & Computer Sciences" gedateerd 22 april 2012.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal, dient te worden vastgesteld dat noch aan uw beweerde profiel van leraar Engels, noch aan uw verblijf in Afghanistan geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen, en over uw district Kuz Kunar in het bijzonder, erg gebrekkig is. U blijkt niet alleen vaak vage en onvolledige, maar ook foutieve antwoorden te geven op meerdere elementaire kennisvragen over de streek waar u volgens uw verklaringen bijna uw ganse leven zou hebben gewoond.

Vooreerst is het frappant dat uw kennis van de Afghaanse kalender herhaaldelijk tekort schiet. Wanneer het Commissariaat-generaal u aan het begin van het gehoor vraagt wanneer uw taskara werd uitgegeven, antwoordt u vaag dat dit ongeveer twee jaar geleden moet zijn geweest (eind mei 2010). Gevraagd naar de exacte datum, die immers op de taskara staat vermeld en die u zich dus toch bij benadering voor de geest zou moeten kunnen halen, daar u de taskara zelf hebt afgehaald, verklaart u in eerste instantie dat u zich deze niet precies herinnert, maar dat het 1389 was. Maar dan, herinnert u zich plots de datum 27 hoet 1389 (18 maart 2011) op de proppen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 30/05/2012, p.3-4). Dit betekent dat uw taskara slechts 14 maanden geleden werd uitgegeven en zeker geen twee jaar geleden, zoals u eerder beweerde. Deze uitlatingen wekken de indruk dat uw kennis van de Afghaanse kalender louter ingestudeerd is en helemaal niet doorleefd. Aangezien het gehoor plaatshad in het Afghaanse jaar 1391 (21 maart 2012 – 20 maart 2013) heeft u duidelijk geoordeeld dat 1389 dus twee jaar geleden moet zijn geweest. Uw gebrek aan onderlegdheid in de Afghaanse kalender liet u niet toe de correcte omrekening te maken van de twaalfde Afghaanse maand in 1389 naar de derde Gregoriaanse maand in 2011 (zie informatie in het administratief dossier). Deze lacunes in uw kennis van de Afghaanse kalender komen ook nog verder doorheen het gehoor aan de oppervlakte. Zo doet u er, gevraagd naar een omrekening van het westerse jaar 1990, uw geschatte geboortjaar, naar het corresponderende Afghaanse jaar, eerst een minuut het zwijgen toe, om dan vervolgens toe te geven dat u het niet kan omrekenen (CGVS, p.5). Ook de data van indiensttreding en ontslagname aan het ZICS, respectievelijk 5 mei en 11 september, kan u hoegenaamd niet converteren naar hun Afghaans equivalent. De 5de van de maand assad, zijnde 27 juli, en de 11de van de maand qaus, zijnde 2 december, zijn antwoorden die, hoewel met enig zelfvertrouwen geuit, hun doel compleet missen (CGVS, p.4 en p.8). Van een Afghaan die gedurende zijn tienerjaren, van zijn 12de tot zijn 22ste levensjaar, in Afghanistan heeft gewoond, en daar bovendien naar school is geweest en zelfs een hogere opleiding heeft gevolgd, mag verwacht worden dat hij doordrenkt is van de kalender van dat land. Dat uw luttele kennis van deze kalender, die u doorheen het gehoor tentoon spreidt, gekunsteld overkomt, doet ernstige twijfels rijzen aangaande uw verblijf in Afghanistan de laatste tien jaar.

Voorts is het bevreemdend dat u, hoewel u ook over politiek en de parlementsverkiezingen van 2010 enige correcte informatie kan aanreiken (CGVS, p.10 en p.11), toch weer net daar tekortschiet waar uit de persoonlijke levenssfeer en beleving dient geput te worden. U vertelt dat u in 1389 (2010) uw stem heeft uitgebracht voor Arian Yun, inderdaad een kandidate uit uw district, maar beweert stellig dat het stemkantoor zich, in uw dorp Kachara, in de school bevond. U bevestigt bovendien dat Kachara een klein dorp is en dat er slechts één stembureau was (CGVS, p.10). Nochtans toont onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, onweerlegbaar aan dat het “polling center” van Kachara, tijdens de parlementsverkiezingen van 2010, zich in de moskee bevond. Een dergelijke tegenstrijdigheid haalt de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Afghanistan, ten tijde van de parlementsverkiezingen van 2010, helemaal onderuit. Temeer daar het hier gaat om uw persoonlijke leefwereld.

Verder doen ook uw verklaringen over de leidinggevende figuren van uw district de wenkbrauwen fronsen. Gevraagd naar de districtschef van Kuz Kunar, antwoordt u onverwijld Qayoum Shinwari (CGVS, p.12). Meer dan dat hij districtschef was, kan u echter niet opdissen, en aangespoord wat meer over hem te vertellen, haalt u ongevraagd aan, dat er ook nog andere waren voor hem, zoals Eng. Turab (CGVS, p.13). Over deze laatste beweert u bovendien dat hij districtschoofd was ten tijde van uw taskara-aanvraag (CGVS, p.14). Uit onze informatie blijkt dat de genaamde Eng. Turab hoofd was van het district Haska Mina in 2006 en nog van het district Khogyani in juli 2009, beide districten gelegen in Nangarhar, maar over een eventueel gouverneurschap in 2011 in Kuz Kunar kan geen informatie worden gevonden. Wat echter wel onweerlegbaar vaststaat, is dat de vermelde Qayoum Shinwari, in tegenstelling tot wat u beweert, ten tijde van uw vertrek, in september 2011 (CGVS, p.13-14), geen districtschoofd van Kuz Kunar kan zijn geweest. Uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopie in het administratief dossier, komt immers naar voor dat sinds juli 2011 en minstens tot april 2012, een zekere Ejaz Momand hoofd was van het district Kuz Kunar (of Khewa, zoals het ook bekend staat). Geconfronteerd met de namen Ejaz Momand en Shukrullah Durrani moet u echter toegeven er nooit van gehoord te hebben. Naast Ejaz Momand, was ook Shukrullah Durrani nochtans een districtschoofd van Kuz Kunar, en dit, volgens onze informatie, minstens in 2008, een jaar waarin u beweert nog in uw district te hebben verbleven (CGVS, p.7). Dat u van dergelijke belangrijke feiten niet op de hoogte blijkt te zijn doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Afghanistan de laatste tien jaren.

Ten slotte is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van een heel belangrijk project in de onmiddellijke nabijheid van Kachara, ter preventie van overstromingen. Gevraagd naar een dergelijk groot project, blijft u immers uiterst vaag en houdt u het bij een dam en “rotsen die werden vergaard en neergelegd om overstromingen tegen te houden”. Wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens peilt naar het jaar waarin ze deze dam zouden hebben gebouwd, heet het, volgens uw verklaringen, “verleden jaar” (2011). Doorgevraagd of u dan soms vier of vijf jaar geleden geen projecten heeft gezien, moet u tenslotte opgeven en werpt u nog tegen als laatste argument dat “er verschillende agentschappen aan zulke projecten werkten” (CGVS, p.12-13). Nochtans vermeld een rapport van USAID in het kader van het ‘Alternative Development Program – Eastern Region’ (ADP/E), dat op 14 februari 2008, het ‘Gorki and Kachara Protection Wall Project’ als voltooid werd beschouwd (zie informatie in het administratief dossier). Dat een project van die omvang, waarbij een 525 meter lange muur werd gebouwd langs de Kunar rivier, met de bedoeling voor eens en altijd komaf te maken met de jaarlijkse wateroverlast, u zou zijn ontgaan, hoewel uw leven zich op dat moment integraal in het dorp afspeelde, (u ging immers tot 1388 (2009) in Kachara naar school (CGVS, p.9)) is wel heel merkwaardig. Deze vaststellingen doen de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst uit deze regio verder dalen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan de laatste tien jaar geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Bovendien dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij het door u geschetste profiel en uw tewerkstelling als leraar Engels. Zo is het bevreemdend dat u beweert meer dan een jaar een intensieve opleiding Engels, en alleen Engels, te hebben genoten in het ZICS (CGVS, p.9), maar dat u doorheen een eerste deel van het gehoor, dat met uw goedkeuring in het Engels werd gevoerd, herhaaldelijk de hulp van de tolk moet inroepen omdat u, hetzij de vragen in het Engels niet goed begrijpt, hetzij zelf uw antwoorden niet goed kan formuleren (CGVS, p.4-5). Ook uw feitelijke kennis van de school schiet herhaaldelijk tekort. Gevraagd naar de naam van de oprichter en directeur van de school geraakt u niet verder dan de naam 'Zia' (CGVS, p.8, p.15 en p.16). Dat u zelf een jaar school heeft gelopen aan het ZICS (CGVS, p.9), er vijf maanden lang 10 uur per dag les gaf (CGVS, p.5 en p.7), er vijf dagen per week overnachtte, waarbij bovendien de manager van de sectie Engels, Abdul Qahar Safi, in uw kamer sliep (CGVS, p.15 en p.16), en u nooit de volledige naam van de oprichter zou hebben vernomen, is wel heel opmerkelijk. Uit onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, blijkt dat zijn naam Zia Ul Haq is. Ook over het totale aantal studenten van het ZICS slaat u kennelijk de bal mis. Volgens uw schatting zouden er in het departement Engels 300 mensen studeren en in de ganse school ongeveer 500 (CGVS, p.4 en p.16). Nochtans blijkt uit bronnen (zie informatie in het administratief dossier), dat het aantal studenten meer dan 1500 bedraagt. Zelfs al schuift het Commissariaat-generaal deze bronnen opzij, dan dienen naar alle redelijkheid, gezien het aantal diploma's dat kan behaald worden (op het bord van de foto kan men er al minstens vier herkennen: DEL, DBA, DIT en DIA (zie informatie in het administratief dossier)), en als de sectie Engels er alleen al 300 telt, het meer dan waarschijnlijk is dat er meer dan 500 studenten ingeschreven zijn. Uw lage schatting doet, gezien uw tewerkstelling in het ZICS, verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tevens is het ongeloofwaardig dat u nooit een contract zou zijn aangeboden. Wanneer het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe, en middels herformulering van de vraag, bij u informeert of u een contract had, lijkt u verwonderd en stelt u dat u "niets weet van een contract" (CGVS, p.15). U argumenteert dan verder dat u na verloop van tijd, na één à twee jaar tewerkstelling, een badge zou worden aangeboden, maar dat u immers nog maar net aangeworven was (CGVS, p.15-16). Dergelijke tekortkomingen in uw relaas maken dat u niet aannemelijk kan maken een leraar Engels te zijn geweest.

De documenten die u voorlegt (uw originele taskara en een aanbevelingsbrief van het "Zia Institute of Management & Computer Sciences"), kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met uw taskara werden hierboven al de inconsistenties tussen het document en uw verklaringen aangehaald. Bovendien komt de datum van afgifte die u vermeldt (27 hoet 1389),

niet overeen met de afgiftedatum die op het document staat vermeld, namelijk 21 hoet 1389 (zie stuk 1). In verband met de aanbevelingsbrief van het ZICS dient opgemerkt dat het hier geen officieel document betreft, doch slechts een eenvoudig getypte bladzijde zonder enig officieel karakter. Verder dient opgemerkt te worden dat de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aangeeft dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (zie informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Wat betreft het motief inzake de gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender betoogt verzoeker dat hij heel gestresseerd was tijdens zijn interviews. Onder invloed van stress heeft hij fouten gemaakt en verkeerdelijk de indruk gewekt dat hij geen voldoende of doorleefde kennis heeft van de Afghaanse kalender.

Verzoeker benadrukt dat hij correcte informatie heeft gegeven over de verkiezingen. Verzoeker kan echter niet begrijpen hoe het komt dat in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld staat dat het stemkantoor in de moskee was. Hij is zelf gaan stemmen en het stemkantoor was gelegen in de school, zoals hij reeds aanhaalde.

Verzoeker betoogt dat hij heeft verklaard dat Qayoum Shinwari tot aan zijn vertrek het hoofd was van het district. Hij is hiervan zeker. Hoe dan ook moet er volgens verzoeker rekening mee worden gehouden dat hij slechts twee maanden na de wijziging van het districtshoofd is vertrokken zodat het niet onredelijk is dat hij zich hieromtrent vergist heeft.

Verzoeker beaamt dat hij tijdens zijn gehoor inderdaad niet kon zeggen wie Shukrullah Durrani was en welke functie hij had. Echter wenst verzoeker op te merken dat de heer Durrani steeds werd vermeld als zijnde “Engineer Durrani” en dat omwille van de verwijzing naar de persoon met diens voornaam en zonder zijn titel, hij geen informatie kon geven over deze persoon en verkeerdelijk stelde dat hij deze persoon niet kende.

Verzoeker betoogt voorts dat er ook vorig jaar nog overstromingen plaatsvonden in zijn dorp. De aangebrachte bescherming was niet effectief en de dam is hersteld moeten worden. Het is dan ook hiernaar dat verzoeker verwees bij zijn verklaring dat er vorig jaar herstellingen werden uitgevoerd en rotsen werden vergaard om de overstromingen tegen te houden.

Verzoeker stelt dat de naam Zia ook de naam is waar in de volksmond naar verwezen wordt als men sprak over de oprichter van de school. Het is inderdaad zo dat hij de volledige naam van de oprichter niet kende, doch hij heeft de informatie kunnen geven die hij had en die ook niet fout was.

Verzoeker wenst er voorts nog op te wijzen dat er gemiddeld om en bij de 500 studenten aanwezig waren in de school. De informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 1500 studenten, is waarschijnlijk de maximumcapaciteit maar het effectief aantal aanwezige studenten was om en bij de 500.

Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk tewerkgesteld was door het ZICS, doch dat hij nooit een contract heeft moeten ondertekenen. Het betrof een mondelinge overeenkomst om les te geven. Daarom ook reageerde verzoeker verwonderd op de vraag om een contract voor te leggen. Verzoeker stelt ook aangehaald te hebben dat hij nog geen lerarenbadge had gekregen omdat deze slechts na één à twee jaar werd afgeleverd aan de leraars.

Verzoeker besluit dan ook dat de bestreden beslissing gebrekkig is en niet gestoeld op draagkrachtige motieven.

Bij schrijven van 24 augustus 2012 maakt verzoeker aan de Raad nog twee documenten over, zijnde een kopie van zijn taskara en een brief.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis over de Afghaanse kalender wijt aan stress tijdens het gehoor, wijst de Raad erop dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker stress had, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben zijn asielaanvraag volledig en juist te vertellen.

2.5. Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat zijn versie van de feiten juist is en dat hij niet kan begrijpen hoe het komt dat in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld staat dat het stemkantoor in de moskee was, waarmee hij niet vermag de op deze bron gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Uit informatie van de commissaris-generaal die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat het "polling center" van Kachara tijdens de parlementsverkiezingen van 2010 zich in de moskee bevond. Verzoeker laat blijken niet akkoord te gaan met deze informatie, doch brengt geen concrete elementen aan om zijn

standpunt te staven. De Raad sluit zich aan bij de inhoud van dit document. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte verklaringen strijdig zijn met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het onderzoek van de commissaris-generaal, verricht door een onpartijdig ambtenaar, boven de beweringen van verzoeker.

2.6. Van verzoeker mag worden verwacht dat, indien hij werkelijk verbleven heeft in het district Kuz Kunar tot aan zijn vertrek in september 2011, hij correcte informatie kan geven over het districtshoofd. Zoals verzoeker zelf toegeeft verbleef hij op het ogenblik dat Ejaz Momand hoofd werd van zijn district, nog steeds in dit district. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat, wanneer de commissaris-generaal hem confronteert met de naam van deze persoon, verzoeker er nooit van gehoord zou hebben. Het argument van verzoeker dat Ejaz Momand slechts een paar maanden voor zijn vertrek districtshoofd werd en hij daarom verkeerdelijk stelde dat Qaoum Shinwari tot aan zijn vertrek hoofd was van het district, kan dan ook niet overtuigen.

2.7. Evenmin is verzoekers verklaring waarom hij tijdens het gehoor moest toegeven nog nooit gehoord te hebben van Shukullah Durrani aannemelijk. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat deze persoon steeds vermeld werd als "Engineer Durrani", hetgeen slechts een gratuite bewering is, ziet de Raad geenszins in dat wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de volledige naam "Shukullah Durrani", de vermelding van de achternaam alleen al hem niets zegt.

2.8. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd naar het bouwjaar van de dam (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p 13), zodat verzoekers uitleg waarom hij verwees naar 2011, met name het jaar waarin herstellingen aan de dam zouden zijn gebeurd, geenszins kan overtuigen.

2.9. Verzoeker verklaarde meer dan een jaar een intensieve opleiding Engels genoten te hebben in het ZICS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9) en er vijf maanden lang tien uur per dag les gegeven te hebben (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5 en 7). Gelet op het feit dat verzoeker niet alleen als leerling maar ook als leraar verklaarde verbonden te zijn geweest met ZICS en zeker in deze laatste hoedanigheid aldus mag gesproken worden van een nauwe verbondenheid, is het geenszins aannemelijk dat hij zelfs de volledige naam niet kent van de oprichter van ZICS. Het betoog van verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker het motief dat zijn gebrekkige kennis van het Engels eveneens afbreuk doet aan zijn beweerde profiel als leraar Engels, ongemoeid laat zodat de Raad dit als vaststaand beschouwd. De Raad wijst er dienaangaande op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is op basis van het geheel van de vaststellingen, met name de gebrekkige kennis van het Engels, de onwetendheid over de volledige naam van de oprichter van ZICS, de onjuistheid over het totale aantal studenten van het ZICS en het feit dat verzoeker geen contract heeft, dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het profiel en tewerkstelling van verzoeker als leraar Engels niet geloofwaardig zijn. Waar verzoeker nog stelt dat het effectieve aantal aanwezige studenten 500 was en dat 1500 studenten waarschijnlijk de maximumcapaciteit was, kan hij evenmin overtuigen. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker expliciet gevraagd werd wat het totale aantal studenten was van ZICS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 16). De repliek van verzoeker was hierop 500, terwijl dit strijdig is met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoeker werd geenszins gevraagd wat de gemiddelde aanwezigheid was van het aantal studenten op school zodat zijn a posteriori verklaring niet kan overtuigen. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zijn verklaringen inzake het niet kunnen voorleggen van een contract herhaalt, wat evenwel geen afbreuk vermag te doen aan de concrete motieven ter zake van de bestreden beslissing.

2.7. De instanties die bevoegd zijn om over een asielaanvraag te beslissen dienen in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Op de asielzoeker rust de plicht om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en de asielinstanties mogen van hem correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Verzoeker blijft evenwel in gebreke zijn verblijf en profiel aannemelijk te maken. Het gedrag van verzoeker maakt het onmogelijk om een eventuele nood aan internationale bescherming correct te beoordelen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Verzoeker legt bij brief van 24 augustus 2012 kopie van zijn taskara neer. De Raad wijst er echter op dat dit document geen ander licht kan werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal. Immers kunnen kopies gemakkelijk door knip- en plakwerk gemanipuleerd worden zodat de Raad bewijswaarde ontzegt aan dit document. Wat betreft de brief die verzoeker bij voormeld schrijven voegt, dient de Raad op te merken dat deze brief niet werd gesteld in de taal van de rechtspleging – daargelaten de vraag of hij zou kunnen worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet –zodat hij overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV uit de debatten wordt geweerd.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER